

ÖTLETTÁR 2

CSALÁDI GYAKORLAT - MELLÉKLET

LÁZÁR ERVIN: A KALAPBA ZÁRT LÁNY

Hetyke lány volt. Nem tűrt a fején se kendőt, se sapkát, se kalapot.

Dühönghetett a szél, eső, hó szakadhatott, nem és nem. Aztán egy szép napon kilépett az utcára a kertkapun és mit lát? Bizony, egy kalapot. Ott lebegett a kalap a kerítést szegélyező bokrok mellett, éppen a feje magasságában. Jó formájú, fekete kalapocska volt.

- Jó napot - mondta a kalap.

- Mit akarsz? - kérdezte gyanakodva a lány.

- Én vagyok a te kalapod - mondta a kalap.

- Nekem ugyan nem - tiltakozott a lány.

- Tudhatod, hogy soha semmiféle fejfedőt nem hordok. Szabad lány vagyok. Így akarok járni mindig. Hajadonfótt.

- Márpedig akkor is én vagyok a kalapod - mondta ellentmondást nem tűrően a kalap, és sutty, se szó, se beszéd, mint egy ragadozó madár, rászállt a lány fejére.

A lány se volt rest, rángatta, tépte, huzigálta.

Na de rángathatta, téphette, huzigálhatta, a kalap oda se neki. Azazhogy mit oda se neki, éppen hogy, mintha növekedne a súlya, egyre nehezebb lett.

- Te átkozott vaskalap! - nyögte a lány.

- Nem én vagyok vaskalap, te vagy makacs számár - felelte a kalap és most már nemcsak a súlya nőtt, hanem a mérete is.

- Hagyd abba! Nem látok ki alólad - kiabált a lány.

Persze, hogy nem látott ki, hiszen a növekvő kalap karimája már a vállát nyomta. A lány térde meg-meg rogyott, minden erejét összeszedte, megpróbálta lelökni magáról az átkozottat. De feszíthette az izmait, amennyire csak bírta, a kalap meg se rezzent. Akkor kibújok alólad, gondolta a lány, hirtelen lebukott, s megpróbált kiugrani a kalap alól. De ahogy lebukott, a kalap szegélye elérte a földet, mély csend lett és mély sötétség, a lány ott görnyedt, bezárva a kalap alá.

- Jaj, engedj ki, nem látok - mondta a lány.

- Nem baj, majd tapogatódzol - válaszolta a kalap.

- Nem bírok ilyen görnyedt testtartásban kucorogni, elgémberedik minden tagom - panaszkodott a lány.

- Hát állj föl - mondta a kalap.

Óvatosan fölállt, attól félt, a fejét beüti a kalap tetejébe, de nem, volt elegendő tér. Fölnyúlt a feje fölé, hogy ott-e a kalap teteje, de nem ütközött a keze semmibe. Balra nyúlt, jobbra nyúlt, hogy kitapogassa a kalap oldalát, de ott sem talált semmit. Állt a meghatározatlan térben, koromfeketességben. Félelem és harag fogta el.

- Itt akarsz engem örökös rabságban tartani?

De válasz nem érkezett, a lány elszántan ugrálni és csapkodni kezdett a sötétségben, hátha lyukat tud ütni a kalap oldalán, és kijut a szabad fényességbe. De csak a levegőt csapkodta, s a dühödtt ugrálás közben megbotlott egy kőben és elesett.

Egy darabig magába roskadtan feküdt a földön, aztán sírva fakadt.

- Akkor hát ez a sorsom, itt kell meghalnom egy gonosz kalap alatt.

Fölült.

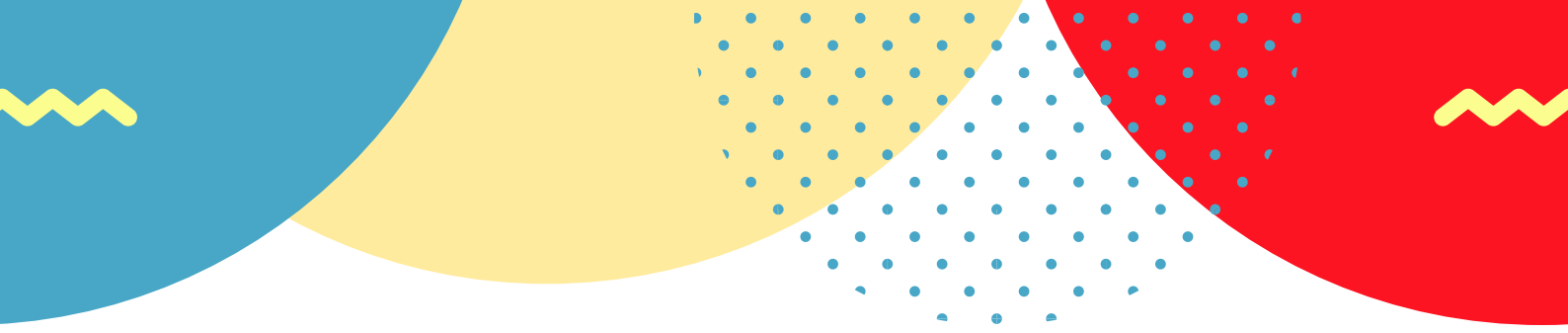
- Szomjas vagyok - mondta. - Hallod, te kalap, szomjan halok!

Jobbról mintha halk csobbanást hallott volna. Tapogatózott. Tenyere egy hűvös kő sima felületére tévedt. "Talán éppen ebben botlottam el" - gondolta, s a keze átsiklott egy másik kőre, éppen olyan sima volt és hűvös, mint az előbbi. A két kő között kisujjni rést, a résből üde párák áramlottak. Lehet, hogy víz? A lány fölkel, minden erejét összeszedte, és megpróbálta elmozdítani az egyik követ.

Nagyon nehéz volt, de moccan. S a moccanással együtt halvány derengés váltotta föl a bakacsin-fekete sötétséget. A lány meglátta, azaz inkább csak sejdítette a kezét, a két követ, s igen, a két kő alatt ott a víz. Hogy hozzáférhessen, el kellett mozdítania a másik követ is. Reménykedve nekifeszült, elmozdította azt is. Előbukkant egy kis kristály tavacska, egy forrás. A lány ivott a vízből, s mire fölemelte a fejét, már majdnem teljesen világos volt a különös, szivárványszínű búra alatt. "Ez lenne a kalap?" - kérdezte magától.

Már elég jól látott az opálos félhomályban. Egy gazos kertben állt, a gazok közt kövek, fák, s nicsak, mintha virágok is virítanának a gizgazok között. "Nagy itt a rendetlenség" - gondolta, és nekilátott, görnyedezett, cipekedett, egy kupacba hordta a köveket. Mire végzett a kőhordással, már nyoma sem volt a félhomálynak, szép reggeli fényességben fürdött a kert, most már színről-színre látta, milyen gyönyörűséges virágok virítanak a gazok között. Látta a fák leveleinek smaragd színét s a fákon a cirnos, pöttyös, aranyló meg ezerszínű, sosem látott gyümölcsöket. Fogta magát, kihúzgálta a gazokat. Jó sokáig tartott, sajgott a dereka, égett a tenyere, mire végzett, de nem törődött idővel, fáradtsággal, tette a dolgát. Mire az utolsó gázt is kihúzta, égi fényességben ragyogott a kertje. Makulátlan zöld pázsit, középen átkígyózik rajta a forrás-tóból kibuggyanó erecske, a fák meg gyümölcsrel ékszerezett lobbanások. "Pompázatos" - mondta a lány, s mivel megéhezett szakított magának minden fáról egy-egy gyümölcsöt, leült a kőrakásra, és megebédelt.

Elillant a fáradtsága, megtelt erővel.

Ekkor valami furcsa zajt hallott. Dörgést, durrogást, harsogó morajt és erőszakos kopogást. Igaz, nagyon távolról. Feszülten figyelt és rájött, ez a zaj a kalapon kívül dörög. Már nem is érdekelte annyira. De a kalap fölvilágosította:

- Talán vihar. Vagy háború. Az is lehet, hogy aranyakat szórtak a nép közé. Nem tudom pontosan.

A lány végigjárta a kertjét, megsimogatta a fáit, leguggolt a virágai mellé, hogy jobban megcsodálhassa őket. Ivott a forrásából.

- Akkor most nekem örökké itt kell élnem? - kérdezte tétován.

- Dehogyan kell. Most már igazán szabad lány vagy - mondta a kalap.

És lassan fölemelkedett. A kert összezsugorodott és összezsugorodott a kalap is.

Ott állt a lány a kertkapu előtt, a kerítést szegélyező bokrok mellett a feje magasságában egy jó formájú kis fekete kalap libegett.

- Most elhagysz? - kérdezte a lány.

- Mondtam, hogy a te kalapod vagyok - válaszolta a kalap.

A lány kinyújtotta a kezét, megfogta a kalapot és a fejébe húzta. Jó erősen, nehogy elfújja a szél. Elindult a villamosmegálló felé. Amerre járt, megfényesedett az utca. Talán a kert miatt.

forrás: https://pszichoforyou.hu/a-kalapba-zart-lany-koronavirus/?fbclid=IwAR3R-zjAjmMZ2uIHHLAOF2Uai3W4OqbX_8UkQ1Gil_TTZiN-X4DVTmTTSOE

Az alábbi kérdések is segíthetnek a közös beszélgetésben:

Makacsság

Milyen a makacs ember? Mi jellemzi?

Mik azok a dolgok, amikhez Te makacsul ragaszkodsz?

Mit vált ki benned, ha egy makacs emberrel találkozol?

Ki a legmakacsabb ismerősöd?

Mit gondolsz, miben segíti őt a makacssága? Miben hátráltatja?

Mikor éltél át olyat, hogy valaki rád erőltetett valamit? Milyen érzéseket okozott ez benned?

Bizonytalanság

Ismerős neked ez? "Bizonytalanul tapogatózom, nem tudom, mi lesz." Honnan?

Mit teszel, amikor bizonytalan vagy? Mi segít ilyenkor?

Rend, rendezés

Rendrakás, rendezgetés... mi jut erről eszedbe?

A te életedben hol lenne most a legnagyobb szükség a rendrakásra?

Ki vagy mi segítené ahhoz, hogy ezt megtegyed?

Irányítás

Neked mennyire fontos, hogy irányítsd a dolgokat? Miért?

Hogyan hat rád ez a mostani helyzet ebből a szempontból?

Mik azok a dolgok, amiket te irányíthatsz most is?

Mik azok a dolgok, amelyeknek az irányításáról átmenetileg le kell mondanod?